

Γυναίκες του 40

Τη Δευτέρα, 28 Οκτωβρίου 1940, κηρύχτηκε ο πόλεμος μετά το «Όχι» του Ιωάννη Μεταξά προς τον Ιταλό Πρέσβη της Αθήνας, Εμανουέλε Γκράτσι. Οι άνδρες, αμέσως έσπευσαν να πολεμήσουν με περίσσια ανδρεία και θάρρος. Εξάλλου

ελεύθεροι γεννήθηκαν και ελεύθεροι ήθελαν να πεθάνουν. Εκτός από τους άνδρες όμως, αξιοθαύμαστος είναι και ο τρόπος που ανταποκρίθηκαν οι γυναίκες εκείνης της εποχής στο κάλεσμα της πατρίδας. **Αυτά τα τρυφερά και «αδύναμα» πλάσματα, που εκτός από σύζυγοι και μαμάδες ήταν και οι αφανείς ηρωίδες του έπους του 1940. Οι γυναίκες που έμειναν πίσω με τα παιδιά και τα εγγόνια τους, έπρεπε να αντικαταστήσουν τους άνδρες που είχαν επιστρατευθεί. Νυχθημερόν έπλεκαν χωρίς να σταματούν ούτε λεπτό μάλλινες φανέλες και κάλτσες για τους στρατιώτες. Μπροστά τους εκτός από τον πόλεμο είχαν να αντιμετωπίσουν και τον βαρύ χειμώνα.**

Τα νεαρά κορίτσια γραφόντουσαν ως εθελόντριες στον Ελληνικό Ερυθρό Σταυρό για να γίνουν νοσοκόμες να βοηθήσουν και εκείνες όσο μπορούν τους Έλληνες στρατιώτες ενώ στην πρώτη γραμμή του πολέμου βρέθηκαν, οι Ηπειρώτισσες κι οι γυναίκες της Δυτικής Μακεδονίας μεταφέροντας πολεμοφόδια και τρόφιμα στους στρατιώτες μέσα στα χιόνια, στα δύσβατα μονοπάτια των βουνών. **Πολλοί που τις έζησαν τις χαρακτηρίζουν αλύγιστες, βουβές, με αδάμαστη θέληση και ηρωική αυτοθυσία.**

Οι μάνες φρόντιζαν να μη λείπει τίποτε από τα παιδιά τους. Έκαναν ότι περνούσε από το χέρι τους για να μην πεθάνουν από την πείνα. Μην έχοντας όμως καθόλου χρήματα για να αγοράσουν αλεύρι για να ζυμώσουν έστω και λίγο ψωμί, αναγκαζόντουσαν να τρέχουν στα συσσίτια με το κονσερβοκούτι για μια κουτάλα ξεροφάσολα. Το συσσίτιο αποτέλεσε για εκείνες, τα παιδιά τους αλλά και γι' αναρίθμητους Έλληνες, το μοναδικό μέσο επιβίωσης στον τρομερό χειμώνα της πείνας εκείνη τη χρονιά. Χωρίς τη φασολάδα οι 300.000 νεκροί από την πείνα εκείνου του ολέθριου χειμώνα θα ήταν εκατομμύρια.